

Schnurren.*

D'r Schollmeester von Leffelbach.

In Leffelbach bie Melsongen wor mo 'n ahler Schollmeester namens Möller. Dos wor 'n ganz besonneres Stecke. Gelernt hadde hä jo eejentlich of Schuster. Hä wor awwer d'm Leesten net treu geblewven. Sinne Modder, 'n fleifzigen on braves Wiervesmensche, hadde änn nooch Hombärk ofs Semenar gebrocht, als hä schon sinn Gesellenstecke, 'n poor lange Steweln, gemacht hadde. Hä wor schon immer 'n dechtiger Mussegande gewähn on hadde schon als Bechfist of 'n Kermessen de Vigeline gespählbt. Hä machte sinne Sache of d'm Semenar ganz gudd on worde dann ö bahle oongestaalt.

D's Vigelinepählben of d'r Kermesse, dos heerte je nu of; awwer fost wor hä immer noch 'n ganz vergniegter Borsche. Sinn friheres Handwerkzeug, Ahle, Pfriem, Spannriemen on Leesten, hadde hä als Schollmeester noch im Kasten öngerm Bädde stenn, on hä schusterierte ö noch fär sinne Familie, wos neerig wor.

Hä wor 'n großer Bennfreund (Bienenfreund) on hadde 'ne Bennmaske wie keen angerer. Hä hadde so 'n laangen donkeln Vollboort, der ämme beß of 'n Buchh hing. Dän klabbede hä, wann hä bie sinne Belker ging, in de Heeh on klemmet 'hn onger d'r Kabbe feste. Dann konnte keene oon 'hn kommen.

Sinne Schule hadde hä ganz gudd im Zochhe, on wann d'r Schulinspakter koom, wor alles in Bodder. Aemmo hot hä awwer doch 'n närrsches Dengen medd so eenem erläwet. Do koom iüs Kassel d'r Schulrat Falkenheiner on null sinne Schule mo revedieren. Jeärscht ging d'r Schulrat in de Wärtshaft on tronk Kaffee. D'r Wärrt, der forchbar nijeschierig wor, hadde schon bahle rusgekrecht, wos der fremmede Kerle im Dorfe null. Es wor nu grode de Freiviertelstünne, on do koom 'n kleenes Mäjen on langede 'n Drobbe fär'n Schollmeester zum Frihstecke. D'r Schulrat frogede: "Herr Wirt, das ist doch ein Schulkind! Was macht denn das hier?" D'r Wärrt sproch: "Och Gott, 's äß grode Freiviertelstünne, on do hollt's sinner Modder 'n Schobben Eßig." Heemlich hadde hä awwer d'm Kenne (Kinde) schon gesprochen, es full d'm Herrn Schullehrer sprechen, d'r Schulrat wär do on wirde bahle kommen.

D'r Schollmeester scheckede glich zwee Jungen nooch d'm Nachberdorse on ließ d'm Kollegen sprechen, de Loft wär net reene. Wie dann d'r Herr Schulrat in de Leffelbacher Schule koom, sachen de Kenne hebsch artig do, on d's Examen ging los. Es klabbede alles, on wie d'r Schulrat wägg ging, wor hä ganz zefreden.

Onnerwéjens troff hä nu de beeden Schuljungen. "Nun Jungen, wo seid ihr her?" Se sprochen's ämme. "Warum seid ihr denn nicht in der Schule gewesen?" Do sprochen se ämme, wo se gewähn wornen on daß se d'm Herrn Lehrer woos bestaalt hadden. D'r Schulrat wär ö nijeschierig on null wessen, wos se bestaalt hädden. Se sprochen, se hädden 'n scheenen Gruß von ährem Lehrer bestaalt on de Loft wär net reene.

* Proben aus "Schnurrant aus Hessenland". 200 bodenständige Schnurren von H. Küppel und J. H. Schwalm. Preis geb. 3.— RM., brosch. 2,50 RM. Heimatschollen-Verlag, A. Vernecker, Melsungen.

D'r Schulrat ging widder on koom in de angere Schule. D'r Herr Lehrer hadde sinn Kerchenrock oongedoon, on de Schulstowwe wor fein met wißsem Saand beströjet. Dos Examen klabbede ö do ganz gudd. On dos sproch d'r Herr Schulrat ö d'm Lehrer. Hä meente awwer doch biem Wäggeln: "Sagen Sie mal, Herr Lehrer, ist das immer so bei Ihnen — : Sie im Kirchenrock und der Schulsaal so in Ordnung — oder nur, wenn die Luft net reine ist?" —

Of de Kermessen spälte d'r Schollmeester nun jo net meh; awwer 'ne dorfschte Lüwer hadde hä von deffer Bechäftigunge doch behahlen. Hä saß gärne mo met Fremmeden in d'r Wärtshaft ze sammen. Wie nu de Verkobbelonge wor, koom ö immer so 'n Ländmesser üs Kassel doher, medd däm dann d'r Lehrer ö manchmo ze sammen saß. Deffer Kasselaner hadde nu so nöjemodische Donfachten. Hä glöwede net oon 'n lieuen Gott on färdete sich ö net värem Deiwel. Dos konnte nu d'r Schollmeester awwer net lieden.

Aemmo saßen se werre in d'r Wärtshaft on stelbeden (stülpften) eenen. Do koom so 'n schweres Onwädder, on es bligte on donnerte, daß me meinte, d'r Singfe Doog sing oon. D'm Ländmesser v'ring d'r Dorf, on hä worde immer steller on kleener. D'r Schollmeester awwer sproch: "Prost, Herr Landmesser! Ich meine, Sä färdeten sich vor nischt!" D'r Ländmesser sproch awwer gor nischt meh; hä zetterte om ganzen Leiwe. D'r Schollmeester awwer tronk noch einen. Hä hadde zwar keene nöjemodischen Donfachten; hä färdete sich awwer ö värem Donnerwädder net.

H. R.

'n Kombelment.

Nölls Ernst in Arbüsen krechte mo Besüch. Die vier Döchter von sinner Schwester, Frö Schneierer, waren do. Dos waren üch vier Staats-Märe, eene immer schenner als die angere. Wer se sohk, dem güng vär all ährer Scheenheit d's Herz of wie 'ne Kräbbel. D'r Onkel selver war net wenig stolz of finne Schwesternkenge on luß se om Söndooq ins Nachberdorf fohren, wo se Verwaante besüchken wullen. D'r Knächt mudde sich in Baradekluft werfen on of 'n Kutscherbock setzen. Die vier Märe stejen in. D'r Knächt fuhr los of Hombärk zu. Wer ämme begähnde, der blebb stenn on guckede nooch den vier hebschen Wiewesbeldern, on je gefüllten nem jeren; dann es waren so ganz kurante Denger. D'r Knächt war ganz stolz, daß hä se fohren dorste, on drehte sich of simm Siz rem on em. Awwer es war, wie wann ämme 'n Steeng of 'm Herzen leek, wie wann 'hn wos dreckede. Doch of eemo gobh hä sich 'n Ruck, fasste sich hoch on säde ewwer die Scholler zerek zu den vier hebschen Mären: "Jo, jo, jo 'ne Fuhere Märe foehr ich doch siwwer als 'ne Fuhere Mest!" H. R.

Die Sänger of d'r Wärschtesoppe.

Vär so 'ner Johre värig hadde d's Dornverein in Hombärk noch 'ne Gesangsabdelöng. Die koom jede Woche emo im großen Rohthüssool ze sammen on iweide scheene Lieder fär festliche Geläjenheeten. Wie se nu on 'nem Wenderowed mo werrer bie sammen waren, v'rzählte Buddes Welläm: "D's